

Sygn. akt II K 1377/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2014r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Polikowska

Protokolant: Joanna Szmel

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze Grzegorza Chojnackiego

po rozpoznaniu w dniach 17 stycznia 2014r. i 21 marca 2014r.

s p r a w y : **K. C.**

syna K. i M. zd. Z.

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonego o to, że:

w dniu 16 czerwca 2013 roku w J., w woj. (...), na ul. (...) przy skrzyżowaniu z ul. (...), kierując samochodem osobowym m-ki F. (...) nr rej. (...) naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc ulicą (...) w kierunku skrzyżowania z ulicą (...) i zbliżając się do prawidłowego oznakowania znakami P-10 i D-6 przejścia dla pieszych, z prędkością nie dostosowaną do panujących warunków drogowych, nie zachował należytej ostrożności poprzez nie prowadzenie prawidłowej obserwacji zmieniającej się sytuacji na drodze, a szczególnie na przejściu dla pieszych i wokół niego, w wyniku czego na skutek zbyt późno podjętego manewru zatrzymania pojazdu, po wjechaniu na oznakowane przejście dla pieszych nie był w stanie zapanować nad pojazdem i potrafił przechodzącą po tym przejściu pieszą N.L., która prowadziła rower, wskutek czego doznała ona obrażeń ciała w postaci licznych podbiegnięć krwawych i otarć naskórka twarzoczaszki, obrzęku i krwiaka okolicy ciemieniowo-czołowej, złamania kości czołowej oraz stropu oczodołu po stronie lewej, wstrząśnienia mózgu bez cech uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego, licznych podbiegnięć krwawych lewej strony tułowia, wielomiejscowych złamań żeber II, IV-VII po stronie lewej z przemieszczeniem, głębokich otarć naskórka okolicy nadłopatkowej lewej, skutkujących naruszenie czynności narządów jej ciała na okres powyżej siedmiu dni,

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **K. C.** winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, przyjmując, iż pokrzywdzona doznała także obrażenia ciała w postaci krwiaka pośladka lewego, tj. występku z art. 177 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **K. C.** kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 /trzy/ lata;

III. na podstawie art. 73 § 2 k.k. w okresie próby oddaje oskarżonego **K. C.** pod dozór kuratora;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka od oskarżonego **K. C.** na rzecz pokrzywdzonej N. L. kwotę 1.000 zł /tysiąca złotych/ tytułem zadośćuczynienia w części za doznaną krzywdę;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego **K. C.** na rzecz oskarżyciela posiłkowego N. L. kwotę 696 zł / sześćset dziewięćdziesiąt sześć złotych/ tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego **K. C.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 1377/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony K. C. dnia 16 czerwca 2013 roku w J. kierował samochodem osobowym marki F. (...)nr rej. (...). Jadąc ulicą (...)w kierunku skrzyżowania z ulicą (...)i zbliżając się do prawidłowo oznakowanego znakami P-10 i D-6 przejścia dla pieszych, z prędkością nie dostosowaną do panujących warunków drogowych, nie zachował należytej ostrożności poprzez nie prowadzenie prawidłowej obserwacji zmieniającej się sytuacji na drodze, a szczególnie na przejściu dla pieszych i wokół niego, w wyniku czego na skutek zbyt późno podjętego manewru zatrzymania pojazdu, po wjechaniu na oznakowane przejście dla pieszych nie był w stanie zapanować nad pojazdem i potracił przechodzącą po tym przejściu pieszą N.L., która prowadziła rower.

Dowód:

- zeznania świadka N. L. k. 51-52, 140-141,
- zeznania świadka P. L. k. 31-32, 141-142,
- zeznania świadka D. K. k. 6-7, 141,
- wyjaśnienia oskarżonego K. C. k. 104-107, 139,
- opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych k. 75-97,
- protokół oględzin miejsca zdarzenia wraz z załącznikami k. 10-14,

Pokrzywdzona N. L. w wyniku tego zdarzenia doznała, obrażeń ciała w postaci licznych podbiegnięć krwawych i otarć naskórka twarzoczaszki, obrzęku i krwiaka okolicy ciemieniowo-czołowej, złamania kości czołowej oraz stropu oczodołu po stronie lewej, wstrząśnienia mózgu bez cech uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego, licznych podbiegnięć krwawych lewej strony tułowia, wielomiejscowych złamań żeber II, IV-VII po stronie lewej z przemieszczeniem, głębokich otarć naskórka okolicy nadłopatkowej lewej, krwiaka pośladka lewego skutkujących naruszeniem czynności narządów jej ciała na okres powyżej siedmiu dni.

Dowód:

- zeznania świadka N. L. k. 51-52, 140-141,
- opinia sądowo – lekarska k. 42-47,
- uzupełniająca opinia sądowo – lekarska k. 240-243,
- dokumentacja medyczna k. 21-25, 184-212,

Oskarżony K. C. ma 21 lat, z zawodu jest technikiem pojazdów samochodowych, nie pozostaje w zatrudnieniu, jest zarejestrowany w PUP bez prawa do zasiłku, pozostaje na utrzymaniu rodziców oraz wykonuje prace dorywcze, z których uzyskuje dochód w kwocie 400-800 zł miesięcznie, nie posiada nikogo na utrzymaniu, nie posiada wartościowego majątku.

Dowód:

- dane osobo-poznawcze oskarżonego K. C. k. 71-72, 139,

Oskarżony K. C. nie był karany sędownie.

Dowód:

- dane o karalności oskarżonego K. C. k. 65,

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony K. C. początkowo nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Po zapoznaniu się z opinią biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyraził zgodę na wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie mu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, orzeczenia na rzecz pokrzywdzonej zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 1.000 zł oraz zasądzenie kosztów sądowych.

Na rozprawie oskarżony również przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach wskazał, że poruszał się lewym psem ruchu i chciał ominąć korek. Jechał z prędkością nie większą niż 65 km/h w miejscu, w którym obecnie wie, że jest ograniczenie prędkości do 40 km/h. Po zdarzeniu nie kontaktował się z pokrzywdzoną bowiem odradziła mu to rodzina. Po przeczytaniu opinii biegłych zrozumiał, że zdarzenie miało miejsce z jego winy. Wcześniej twierdził, że pokrzywdzona jechała na rowerze bowiem myślał, że tak było.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego K. C. w zakresie w jakim przyznawał się on do popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. Wyjaśnienia złożone przez oskarżonego w zakresie okoliczności potrącenia pokrzywdzonej N. L. i spowodowania u niej obrażeń ciała Sąd weryfikował poprzez zeznania wiarygodnych świadków N. L., P. L. oraz D. K.. Wskazani świadkowie w złożonych zeznaniach w spójny sposób opisali, w jaki sposób doszło do potrącenia N. L. przez oskarżonego kierującego samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...). Zeznania świadków N. L., P. L. oraz D. K. wzajemnie ze sobą korespondowały tworząc spójną i logiczną całość. Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować zeznania tychże świadków. Przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd miał także na uwadze protokół oględzin miejsca zdarzenia wraz z dokumentacją fotograficzną oraz treść opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych A. P.. Wskazaną opinię Sąd ocenił jako w pełni wiarygodny dowód w sprawie, co w konsekwencji prowadzi do tego, iż Sąd miał na uwadze przede wszystkim treść tejże opinii dokonując rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Biegły A. P. posiada, w ocenie Sądu, wiadomości specjalne, konieczne dla stwierdzenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Dysponuje także niezbędnym i dużym doświadczeniem. Biegły dysponował niezbędną wiedzą oraz danymi o samym zdarzeniu, aby wydać opinię. Pomędzy opinią wydaną przez biegłego A. P. a pozostałymi wiarygodnymi dowodami w sprawie nie zachodziła sprzeczność. Z opinii tej wynika, iż główną przyczyną potrącenia pieszej N. L., prawidłowo przechodzącej przez przejście dla pieszych było zachowanie oskarżonego K. C., który nie zachował szczególnej ostrożności podczas zbliżania się samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...) do oznakowanego przejścia dla pieszych, z prędkością nie dającą mu możliwości prowadzenia prawidłowej obserwacji zmieniającej się sytuacji na drodze, a szczególnie na przejściu dla pieszych i kończąc manewr wyprzedzania, podejmując manewr omijania pojazdu jadącego w tym samym kierunku, który zatrzymał się celem ustąpienia pieszym pierwszeństwa, nie udzielił pierwszeństwa pieszej N. L. przekraczającej jezdnię po tym przejściu od prawej do lewej krawędzi jezdni i doprowadził do jej potrącenia.

Dokonując ustaleń w zakresie obrażeń ciała jakich w związku ze zdarzeniem doznała pokrzywdzona N. L. Sąd miał na uwadze zgromadzoną w przedmiotowej sprawie dokumentację leczenia pokrzywdzonej, w tym również tę uzyskaną w toku rozprawy, jak również opinię sądowo – lekarską biegłego L. K. uzupełnioną na piśmie dnia 13 lutego 2014 r. Z opinii tej wynika, że pokrzywdzona N. L. doznała obrażeń ciała w postaci licznych podbiegnięć krwawych i otarć naskórka twarzoczaszki, obrzęku i krwiaka okolicy ciemieniowo-czołowej, złamania kości czołowej oraz stropu oczodołu po stronie lewej, wstrząśnienia mózgu bez cech uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego, licznych podbiegnięć krwawych lewej strony tułowia, wielomiejscowych złamań żeber II, IV-VII po stronie lewej z

przemieszczeniem, głębokich otarć naskórka okolicy nadłopatkowej lewej, krwiaka pośladka lewego skutkujących naruszeniem czynności narządów jej ciała na okres powyżej siedmiu dni. Biegły w opinii uzupełniającej wskazał na jedno dodatkowe obrażenie ciała pokrzywdzonej, którego nie ujął w opinii zasadniczej wydanej w sprawie - krwiaka pośladka lewego. Opinia uzupełniająca została wydana przez biegłego L. K. po zapoznaniu się z aktami sprawy, w tym zeznaniami złożonymi przez świadka N. L. na rozprawie oraz z całością dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy, w tym z zaświadczeniami, skierowaniami i wynikami badań pokrzywdzonej z okresu po wydaniu przez biegłego opinii zasadniczej w sprawie. Oceniając materiał dowodowy biegły nie znalazł podstaw do zmiany wniosków opinii z dnia 18 lipca 2013 r. Opinię sądowo – lekarską biegłego L. K. wraz z opinią uzupełniająca Sąd ocenił jako dowód w pełni wiarygodny i przydatny dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. L. K. wydając opinię dysponował zarówno wiedzą zawodową jak wiedzą o zaistniałym zdarzeniu, a także dysponował dokumentacją medyczną dotyczącą leczenia pokrzywdzonej, co pozwoliło mu wydać prawidłową i obiektywną opinię o obrażeniach doznanych przez N. L.. Opinia biegłego L. K. wraz z opinią uzupełniająca w pełni rozstrzyga wszelkie wątpliwości, co do obrażeń doznanych przez N. L. jak i możliwości ich powstania w następstwie zachowania oskarżonego. Kierując się zatem powyższymi motywami Sąd ocenił wskazaną opinię jako wiarygodny dowód w sprawie i w oparciu o nią poczynił ustalenia faktyczne.

Walor wiarygodności Sąd przydał dowodom z dokumentów zgromadzonym w przedmiotowej sprawie. Zostały one sporządzone przez osoby uprawnione do sporządzania tego rodzaju dokumentów. Brak było jakichkolwiek obiektywnych okoliczności nakazujących kwestionowanie ich wiarygodności.

Zachowaniem swoim oskarżony K. C. zrealizował znamiona występku z art. 177 § 1 k.k. Oskarżony bowiem w dniu 16 czerwca 2013 roku w J., na ul. (...) przy skrzyżowaniu z ul. (...), kierując samochodem osobowym m-ki F. (...) nr rej. (...) naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc ulicą (...) w kierunku skrzyżowania z ulicą (...) i zbliżając się do prawidłowo oznakowanego znakami P-10 i D-6 przejścia dla pieszych, z prędkością nie dostosowaną do panujących warunków drogowych, nie zachował należytej ostrożności poprzez nie prowadzenie prawidłowej obserwacji zmieniającej się sytuacji na drodze, a szczególnie na przejściu dla pieszych i wokół niego, w wyniku czego na skutek zbyt późno podjętego manewru zatrzymania pojazdu, po wjechaniu na oznakowane przejście dla pieszych nie był w stanie zapanować nad pojazdem i potracił przechodzącą po tym przejściu pieszą N.L., która prowadziła rower, wskutek czego doznała ona obrażeń ciała w postaci licznych podbiegnięć krwawych i otarć naskórka twarzoczaszki, obrzęku i krwiaka okolicy ciemieniowo-czołowej, złamania kości czołowej oraz stropu oczodołu po stronie lewej, wstrząśnienia mózgu bez cech uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego, licznych podbiegnięć krwawych lewej strony tułowia, wielomiejscowych złamań żeber II, IV-VII po stronie lewej z przemieszczeniem, głębokich otarć naskórka okolicy nadłopatkowej lewej, krwiaka pośladka lewego skutkujących naruszenie czynności narządów jej ciała na okres powyżej siedmiu dni.

Wina oskarżonego K. C. w zakresie zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Wobec oskarżonego nie zachodziły jakiegokolwiek okoliczności, które mogłyby wpływać na umniejszenie jego winy.

Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego ocenić należy jako znaczny. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości bierze się pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego wpływa przede wszystkim sposób i okoliczności popełnienia tego czynu przez oskarżonego. Oskarżony bowiem kierując samochodem, zbliżając się do prawidłowo oznakowanego znakami P-10 i D-6 przejścia dla pieszych, poruszał się z nadmierną prędkością - przekraczającą o około 25 km/h dopuszczalną prędkość na tym odcinku drogi, nie zachował szczególnej ostrożności, do czego był zobowiązany zbliżając się do przejścia dla pieszych, nie prowadził prawidłowej obserwacji zmieniającej się sytuacji na drodze, a szczególnie na przejściu dla pieszych i wokół niego, zbyt późno podjął manewr zatrzymania pojazdu, po wjechaniu na oznakowane przejście dla pieszych nie był w stanie zapanować nad pojazdem i potracił przechodzącą po tym przejściu pieszą N. L.. Zachowaniem swoim oskarżony powodował zagrożenie zdrowia i życia jeszcze innych poza N. L. osób. Na przejściu

dla pieszych bowiem poza pokrzywdzoną znajdowali się także inni piesi. W następstwie zachowania oskarżonego pokrzywdzona N. L. doznała obrażeń ciała, naruszających czynności narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni.

Sąd nie dopatrywał się wobec oskarżonego okoliczności obciążających.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod rozwagę przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu. Dotychczasowa niekaralność oskarżonego nie może być traktowana jako okoliczność łagodząca. Niekaralność jest bowiem normalnym stanem rzeczy.

W tych warunkach jako współmierną do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu oskarżonego K. C. Sąd wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu okoliczności niniejszej sprawy, dotychczasowa niekaralność oskarżonego, pozwalają wnioskować, iż oskarżony zrozumiał naganność swojego postępowania i czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania będzie jedynie incydentem w jego życiu. Stąd też w ocenie Sądu, mimo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego K. C. kary pozbawienia wolności, cele kary zostaną wobec niego osiągnięte, a w szczególności nie popełni on ponownie przestępstwa. Mając to wszystko na uwadze, na podstawie art. 69 §1 k.k. i art. 70 § 2 k.k., Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego K. C. kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby. Tak ustalony okres próby będzie odpowiednim, aby zweryfikować pozytywną prognozę kryminologiczną postawioną wobec oskarżonego.

K. C. w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu nie miał ukończonych 21 lat, w chwili orzekania w sprawie nie miał ukończonych 24 lat zatem jest sprawcą młodocianym (art. 115 § 10 k.k.). Stosując zatem wobec oskarżonego dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, Sąd oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego.

Pokrzywdzonej N. L., jak wynika z pisma (...) Towarzystwa (...) S.A. w W. z dnia 03 lutego 2014 r., decyzją z dnia 29 sierpnia 2013 r. wypłacona została z polisy nr (...) wystawionej dla pojazdu o nr rej. (...) bezsporna kwota świadczenia w wysokości 5.200 zł. Jednocześnie w piśmie tym zaznaczono, że na obecnym etapie postępowania likwidacyjnego brak jest możliwości określenia, czy jest to ostateczna kwota wypłat, czy też Towarzystwo (...) będzie zobowiązane do dalszych wypłat. Pełnomocnik N. L. na rozprawie w dniu 21 marca 2014 r. oświadczył, że N. L. nie przedłożyła do ubezpieczyciela dokumentów, które zostały załączone do akt sprawy dotyczących jej leczenia i poniesionych w związku z tym kosztów oraz utraconych dochodów. Zamierza uczynić to w przyszłości. Przepis art. 46 § 1 k.k., w razie wydania wyroku skazującego, uprawnia sąd do fakultatywnego, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej obligatoryjnego, orzeczenia obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznana krzywdę (podobnie: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 maja 2013 r. II AKa 76/13, KZS 2013/7-8/42). Szkada wyrządzona przestępstwem może przybrać postać zarówno szkody majątkowej, jak i niemajątkowej (zob. A. Marek: System Prawa Karnego, Warszawa 2010, t. VI, s. 712-713). Podstawę naprawienia szkody niemajątkowej w formie zadośćuczynienia za wyrządzoną krzywdę określają przepisy art. 444, 445, 446 i 448 k.c. Zasadniczym kryterium decydującym o wysokości należnego zadośćuczynienia stanowi przede wszystkim rozmiar (zakres) doznanej przez pokrzywdzonego krzywdy, a niewymierny charakter takiej krzywdy sprawia, że ocena w tej mierze winna być dokonywana na podstawie całokształtu okoliczności sprawy. Sąd decydując o wysokości zadośćuczynienia winien kierować się podstawową zasadą, że przyznane zadośćuczynienie powinno przedstawiać realną wartość dla pokrzywdzonego i uwzględniać stosunki majątkowe panujące aktualnie w społeczeństwie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30 września 2013 r. I ACa 420/13 LEX nr 1383490). Analizując okoliczności faktyczne niniejszej sprawy, ustalając wysokość należnego pokrzywdzonej zadośćuczynienia na poziomie kwoty 1.000 zł, Sąd wziął pod uwagę, że pokrzywdzona doznała obrażeń ciała, które wymagały jej pobytu w szpitalu i poddania jej leczeniu. Wiązały się one niewątpliwie z cierpieniem fizycznym i psychicznym, którego rozmiar był znaczny. Pokrzywdzona doznała uszczerbku na zdrowiu, który spowodował, iż nie mogła ona świadczyć pracy. (...) Towarzystwo (...) S.A. w W. decyzją z dnia 29 sierpnia 2013 r. wypłaciło już pokrzywdzonej świadczenie w kwocie 5.200 zł. Kwota ta nie uwzględnia kontynuowanego przez pokrzywdzoną leczenia po tej dacie, co niewątpliwie

związane było z odczuwanymi przez N. L. dolegliwościami, które jak wynika z załączonej dokumentacji medycznej pozostawały w związku ze zdarzeniem będącym przedmiotem niniejszej sprawy. Sąd uwzględniając te okoliczności orzekł na rzecz pokrzywdzonej kwotę 1.000 zł tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Kwota rekompensaty musi być adekwatna do statusu majątkowego pokrzywdzonego. W ocenie Sądu, zadośćuczynienie w wysokości 1.000 zł jest kwotą adekwatną i stanowiącą godziwą rekompensatę za doznane przez N. L. cierpienia fizyczne i psychiczne. Zadośćuczynienie orzekane na podstawie art. 46 § 1 k.k., jako środek karny, poza funkcją kompensacyjną musi być realną, a nie abstrakcyjną dolegliwością dla oskarżonego. Jako takie musi odpowiadać możliwościom majątkowym i zarobkowym oskarżonego. W ocenie Sądu kwota 1.000 zł zadośćuczynienia odpowiada możliwościom zarobkowym oskarżonego. Oskarżony wprawdzie nie pozostaje w zatrudnieniu, ale wykonuje prace dorywcze, z których uzyskuje dochód w kwocie 400-800 zł. W zakresie jego możliwości zarobkowych leży zatem uiszczenie wskazanej kwoty częściowego zadośćuczynienia.

W ocenie Sądu takie rozstrzygnięcie o karze oraz środku karnym uświadomi oskarżonemu naganność jego czynu i zapobiegnie ponownemu popełnieniu przez K. C. przestępstwa. Orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz środek karny, zdaniem Sądu, uświadomi oskarżonemu konieczność przestrzegania obowiązujących zasad poruszania się po drogach publicznych. Natomiast w zakresie prewencji generalnej, rozstrzygnięcia te zaspokoją społeczne poczucie sprawiedliwości i będą pozytywnie kształtowały świadomość prawną społeczeństwa. Przekonają wszystkich uczestników ruchu drogowego o potrzebie bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym zasadom.

W toku postępowania w przedmiotowej sprawie oskarżycielka posiłkowa N. L. była reprezentowana przez pełnomocnika z wyboru w osobie adw. B. Ł.. Na rozprawie w dniu 21 marca 2014 r. pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniósł o zasądzenie od oskarżonego na rzecz N.L. kwoty 800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w sprawie. Oświadczył, że wnioskowana kwota wynika z faktu, że reprezentował on oskarżycielkę posiłkową w toku postępowania przygotowawczego i sądowego w sprawie oraz uczestniczył w przesłuchaniach. Sąd Apelacyjny w Katowicach w postanowieniu dnia 22 czerwca 2011 r. II AKz 393/11, KZS 2011/9/117, Prok.i Pr.-wkl. 2012/1/32 wyraził pogląd, iż skoro przepis art. 627 k.p.k. stanowi, że od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego Sąd zasądza wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego, to należy przyjąć, że chodzi o wydatki rzeczywiście poniesione, jeżeli mieszczą się one w granicy przewidzianej w stawkach dla takich wydatków, a więc między stawką minimalną a maksymalną określoną przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 czerwca 1992 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie w postępowaniu przed organami wymiaru sprawiedliwości. Oczywiście jest, że pełnomocnika działającego z wyboru łączy z klientem umowa określająca jego wynagrodzenie, w granicach dopuszczalnej szerokiej autonomii i sąd nie powinien ingerować w sferę uprawnień stron tej umowy. Oskarżyciel posiłkowy winien wysokość kosztów udokumentować, a jeśli tego nie chce lub nie jest w stanie uczynić, to wówczas wysokość kosztów ustala się w oparciu o zasadę § 2 ust. 2 cyt. rozporządzenia. Co istotne „ustalając wysokość żądanych kosztów sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy zastępcy prawnego w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, zgodnie z § 2 ust 1 rozporządzenia” /tak Sąd Najwyższy w postanowieniu dnia 23 marca 2011 r. I KZP 1/11, OSNKW z 2011, nr 5 poz. 38/. W niniejszej sprawie nie zostały udokumentowane koszty jakie składają się na wnioskowaną przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego kwotę 800 zł, której zasądzenia domagał się od oskarżonego tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sprawa ma charakter typowej sprawy o czyn z art. 177 § 1 k.k. Nakład pracy pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego związany z jej wyjaśnieniem nie był tego rodzaju, aby uzasadniał przyznanie kosztów zastępstwa procesowego ponad minimalną stawkę wynikającą z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 czerwca 1992 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie w postępowaniu przed organami wymiaru sprawiedliwości. Z tego względu Sąd zasądził od oskarżonego K. C. na rzecz oskarżycielki posiłkowej N.L. kwotę 696 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Na kwotę tę składa się kwota 180 zł za postępowanie przygotowawcze w sprawie oraz za postępowanie sądowe: dwa terminy prowadzone w trybie uproszczonym - kwota 360 zł i 72 zł oraz prowadzone w trybie zwyczajnym - kwota 84 zł).

Oskarżony K. C. ma 21 lat, z zawodu jest technikiem pojazdów samochodowych, nie pozostaje w zatrudnieniu, jest zarejestrowany w PUP bez prawa do zasiłku, pozostaje na utrzymaniu rodziców oraz wykonuje prace dorywcze,

z których uzyskuje dochód w kwocie 400-800 zł miesięcznie, nie posiada nikogo na utrzymaniu, nie posiada wartościowego majątku. Wskazana powyżej sytuacją majątkowa i finansowa oskarżonego K. C. świadczy, iż uiszczenie przez niego kosztów sądowych będzie dla niego zbyt uciążliwe. Z tego względu Sąd, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.